

Arrest

nr. 66 182 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. FLORENCE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in 2005 voor het eerst naar België als minderjarige, begeleid door haar moeder.

1.2. Op 17 augustus 2007 kwam verzoekster als niet-begeleide minderjarige wederom toe in België en ze diende op 9 april 2008 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 14 april 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine te zijn.

Toen u 6 of 7 jaar oud was, is uw vader verdwenen. U weet niet of dit met de oorlog te maken heeft, maar sindsdien, meer bepaald sinds 1998, is hij vermist.

In 2005 diende u samen met uw moeder S.(...) J.(...) (O.V. 5.802.042) een asielaanvraag in bij de Poolse asielinstanties. U weet niet of jullie hierop een antwoord kregen, want jullie keerden de volgende dag terug naar Dagestan (Russische Federatie).

Jullie verbleven toen enkele maanden in Chasavyurt en Leninaul. In augustus 2005 vertrokken jullie naar België. Uw moeder diende (in uw gezelschap) een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 30 augustus 2005. In het kader van deze asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 april 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een zogenoemde 26 quater, omdat niet België, maar Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van haar asielaanvraag. Hierop keerden jullie in maart 2006 vrijwillig terug naar Dagestan. In november 2006 kwamen jullie opnieuw naar België. Op 24 januari 2007 werden jullie vanuit België naar Polen gerepatriëerd. U diende hierop samen met uw moeder een nieuwe asielaanvraag in bij de Poolse asielinstanties. U weet echter niet of jullie een antwoord kregen.

U verliet Polen begin april 2007 en reisde samen met uw moeder terug naar Dagestan (Russische Federatie). Uw moeder stapte ergens onderweg in Rusland uit en u hebt haar daarna niet meer gezien.

Eind juli 2007 verbleef u bij uw grootouders in Leninaul (Dagestan – Russische Federatie). Gewapende mensen in uniform vielen op 27 juli 2007 bij jullie binnen en wilden vragen stellen over de verblijfplaats van uw moeder. U denkt dat alles verbonden is met de problemen van uw vader. Uw grootvader werd geslagen. De man die u vasthield, zei dat ze u zouden meenemen als uw grootvader hun vragen niet zou beantwoorden. Er kwamen veel burens, waarop de gewapende mensen weggingen. Uw oom heeft u dan meegenomen. Hij bracht u zo een tien dagen later naar Chasavyurt, waar hij u voorstelde aan een zekere K.(...) die samen met u het land zou uitreizen.

U verliet Dagestan begin augustus 2007. U reisde samen met K.(...) met een minibus en een vrachtwagen via u onbekende landen naar Antwerpen. U hebt nergens een grenscontrole gehad. U kwam België binnen op 17 augustus 2007.

U diende zelf een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 9 april 2008.

B. Motivering

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Dagestan (Russische Federatie) omdat uw vader problemen kende en omdat gewapende mannen op zoek zijn naar uw moeder (CGVS, p. 7-10). Er moet echter worden opgemerkt dat u, zelfs rekening houdend met uw jeugdige leeftijd, er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u – hoewel u aangeeft te denken dat alles verbonden is met de problemen van uw vader - op geen enkele manier kan weergeven wat hiervoor de reden zou kunnen zijn (CGVS, p. 8). U geeft namelijk aan niet te weten of uw vader al dan niet een rebel was of meegevochten heeft in de Tsjetsjeense oorlog (CGVS, p. 8). U geeft bovendien aan niet over bewijzen te kunnen beschikken die uw asielrelaas zouden kunnen bevestigen (CGVS, p. 9). De door uw advocaat op 11 februari 2010 verstuurd documenten bevatten volgens uw advocaat getuigenissen van uw burens en getuigenissen van leden van uw familie die uw verklaringen bevestigen. Gezien aan de verklaringen van uw burens en familieleden bezwaarlijk enige objectieve waarde kan worden toegemeten, wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat u – zelfs indien rekening wordt gehouden met uw jeugdige leeftijd – op geen enkele objectieve manier kan bewijzen dat u daadwerkelijk problemen kende in de Russische Federatie, en dat u hierdoor bij een eventuele terugkeer nog steeds problemen zou kennen.

Afgezien van het feit dat u de Belgische asielinstanties bovendien geen enkel overtuigend begin van bewijs voorlegde van uw verklaarde terugkeer vanuit Polen naar Dagestan in april 2007, noch van uw verblijf in Dagestan van april 2007 tot begin augustus 2007, tast jullie (uw moeder en uzelf) drievoudige terugkeer naar uw land vanuit het buitenland (twee keer vanuit Polen en één keer vanuit België) de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die uw moeder en als gevolg hiervan ook u zou gekend hebben in uw land ernstig aan (CGVS, p. 7 en 9).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u na uw aankomst in Dagestan in april 2007 plots van uw moeder werd gescheiden (CGVS, p. 9). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u in dit verband dat uw moeder ergens onderweg in Rusland werd afgezet, terwijl u met uw oom verder reisde naar uw grootouders in Leninaul (Verklaring DVZ, vraag 33, 9 april 2009). Toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom uw moeder plots van u wegging, zei u dat uw oom gezegd had dat ze niet mocht terugkeren naar Chasavyurt of Leninaul omdat ze gezocht werd (CGVS, p. 9). Toen u hierop werd gevraagd waarom uw moeder gezocht werd, zei u dat u die vraag nooit gesteld had (CGVS, p. 9). Zelfs rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd (u was in april 2007 15 jaar oud), is het weinig aannemelijk dat u niet van uw familieleden zou hebben trachten te achterhalen waarom uw moeder in uw land gezocht werd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u in augustus 2007 vanuit Dagestan (Russische Federatie) met een minibus en een gesloten vrachtwagen via u onbekende landen naar België bent gereisd. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat het toen al de derde keer was dat u uw land in

westelijke richting uitreisde, is het, zelfs rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd, merkwaardig dat u geen enkel land kan opnoemen dat u onderweg gepasseerd zou zijn. U geeft verder aan dat u zelf geen persoonlijke grenscontrole hebt gehad aan de grenzen met de Schengenlanden (CGVS, p. 8). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment (of de verschillende momenten) en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Er kan terloops nog worden opgemerkt dat het feit dat uw moeder, die volgens de schriftelijke verklaringen van uw advocaat dd 11 februari 2010 in december 2009 opnieuw in België is aangekomen, naliët een nieuwe asielaanvraag in te dienen in België wegens een gebrek aan energie, moed en psychologische problemen, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas die ten dele gebaseerd is op de problemen die uw moeder in uw land zou hebben gekend nog verder uitholt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw binnenlands paspoort en uw geboorteakte) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De op 7 juli 2009 doorgefaxte documenten bevatten informatie over uw studie in België, doch spreken zich niet uit over uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster voert tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing over haar onwetendheid en het gebrek aan bewijs aan dat zij zeer jong was toen haar vader verdween en het bijgevolg logisch is dat zij zich zeer weinig herinnert van de problemen van haar vader. Het verlies van een familielid is immers een gevoelig onderwerp dat men niet zomaar aan kinderen vertelt.

Met betrekking tot het bewijsstuk dat de advocaat van verzoekster op 11 februari 2010 verzond, gaat verzoekster ermee akkoord dat de brieven van bureaus en familieleden bezwaarlijk objectief kunnen zijn,

maar zij kunnen volgens haar niet zomaar aan de kant worden geschoven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet volgens verzoekster ook vaak beroep op informatie die een gesolliciteerd karakter heeft, doch dit wil niet zeggen dat de informatie geen indicatie kan geven. De brieven bevestigen het relaas van verzoekster. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet nagaan of verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft. Sinds verzoekster vertrok werd haar nichtje in juli 2010 dood aangetroffen met verwondingen die niet van kogels maar van een explosie afkomstig zouden zijn. Verzoekster kondigt aan dat zij de overlijdensakte en een foto zal trachten te bezorgen. Het nichtje leek op verzoekster en woonde in het huis waar zij ook woonde, waardoor verzoekster ervan overtuigd is dat ze eigenlijk haar wilde vermoorden. Verzoeksters moeder is hierdoor nog angstiger geworden.

Aangaande het gebrek aan bewijs van haar herhaalde terugkeer naar Dagestan en haar verblijf aldaar, stelt verzoekster dat zij de logica van het Commissariaat-generaal niet kan volgen. De drievoudige terugkeer tast volgens haar haar verklaringen niet aan. Integendeel, verzoekster oppert dat dit haar relaas bekrachtigd.

Over het feit dat verzoekster niet wist waarom haar moeder gezocht werd nadat zij in 2007 van haar werd gescheiden, verklaart zij dat zij zeer jong was toen dit gebeurde. Zij wijst erop dat haar vader overleed en dat zij door haar moeder meermaals uit haar land werd meegesleurd naar Polen of België. Zij heeft niet aan haar moeder gevraagd waarom zij niet naar haar land kon terugkeren door het feit dat verzoekster dit linkte aan de problemen die haar vader zou hebben gekend. Haar vader zou rebel zijn geweest en gedood zijn en de familie draagt daar nog steeds de gevolgen van.

Met betrekking tot haar reisroute acht verzoekster het zeer vreemd dat de commissaris-generaal beweert dat het *“zelfs rekening houdend met haar jeugdige leeftijd”* vreemd is dat zij de landen niet kende die zij passeerde. Zij wijst erop dat het net omwille van haar jeugdige leeftijd is, dat verzoekster deze landen niet kende. Het feit dat zij de reisroute een derde maal aflegde doet hieraan geen afbreuk omdat zij 12 à 13 jaar oud was toen zij deze route de eerste keer nam. Aan het landschap valt volgens verzoekster niet af te leiden in welk land men zich bevindt.

Vervolgens levert verzoekster kritiek op de informatie die aan het administratief dossier werd gevoegd in verband met de grenscontroles. Volgens verzoekster wijst de formulering *“quasi zonder uitzonderingen”* erop dat er wel degelijk uitzonderingen zijn en dat niet uitgesloten is dat de diensten die de grenscontroles uitvoeren niet kunnen worden omgekocht. Verzoekster kan alleen vaststellen dat zij zonder controles de grens kon passeren. Zij begrijpt niet waarom zij haar paspoort zou achterhouden en stelt dat dit de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet aantast.

Met betrekking tot het feit dat haar moeder in België aankwam en geen asielaanvraag indiende omdat ze geen moed en energie had, oppert verzoekster dat zij moeilijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor het feit dat haar moeder in België aankwam maar te uitgeput was om een asielaanvraag in te dienen. Volgens verzoekster kan men *“uit het niet-doen van iemand moeilijk iets afleiden”*. Zij meent liever te hebben dat haar moeder wél verklaringen zou afleggen. Daarnaast poneert verzoekster dat haar asielrelaas steunt op eigen motieven en dat de reden waarom de moeder van verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend ligt in het feit dat haar medische regularisatie gegrond werd verklaard.

Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus beweert verzoekster dat zij hiervoor wel in aanmerking komt. Verzoekster vervolgt: *“Dat het CGVS in haar motivering gewoon wenst te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van eiseres en hiervoor elk argument dat zij maar kan tracht aan te halen en dat het CGVS hierbij met slechts een aantal elementen komt aanzetten die bovendien amper doorslaggevend zijn en die al helemaal geen betrekking hebben op de concrete reden waarom eiseres haar land van herkomst ontvluchtte zodat er niet tot een ongeloofwaardig asielrelaas kan worden besloten zodat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend of op zijn minst de beslissing worden vernietigd daar zij niet op deze wijze tot stand kon komen.”* Verzoekster verwijst verder naar de nota van UNHCR over de bewijsvoering in asielzaken en stelt dat een coherent relaas op zichzelf al voldoende is. Volgens verzoekster kan de commissaris-generaal niet aantonen dat verzoekster zichzelf tegenspreekt en kan hij geen feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met haar relaas. Haar verklaringen zijn coherent en plausibel en niet in strijd met algemeen gekende gegevens. De commissaris-generaal duidt ook niet aan welke bewijzen verzoekster redelijkerwijs zou kunnen aanbrengen. Ten slotte wijst verzoekster op haar jonge leeftijd en ze besluit dat de motieven eenzijdig zijn en dat het GCVS enkel verwijst naar informatie die in haar voordeel speelt.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien verzoekers verzuimen uiteen te zetten op welke wijze zij dit wetsartikel geschonden achten. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr.

168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Het middel is evenmin ontvankelijk voor zover daarin de schending van “artikel 48/1” van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd vermits dit wetsartikel niet bestaat.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk kan maken. Hoewel verzoekster beweert dat haar problemen verbonden zijn met die van haar vader, kan verzoekster niet aangeven wat de reden was voor deze problemen en beschikt zij niet over bewijzen die haar relaas bevestigen. De op 11 februari 2010 verstuurde documenten bevatten getuigenissen van burens en familieleden die geen objectieve waarde hebben. Er kan gesteld worden – zelfs indien rekening wordt gehouden met de jonge leeftijd van verzoekster – dat er geen objectief bewijs van verzoeksters problemen wordt geleverd. De drievoudige terugkeer tast bovendien de geloofwaardigheid aan van de problemen die verzoekster en haar moeder zouden hebben gekend, zo wordt in de beslissing gesteld. Verder beweert verzoekster nooit gevraagd te hebben waarom haar moeder gezocht werd toen deze ergens in Rusland verdween. Ook blijken verzoeksters verklaringen over haar reisroute ongeloofwaardig op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeksters moeder bij haar terugkeer naliet een asielaanvraag in te dienen wegens een gebrek aan energie, moed en psychologische problemen wat de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas verder uitholt. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd besloten dat de loutere Tsjetsjeense origine in Dagestan niet volstaat voor de erkenning als vluchteling. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt ten slotte in de beslissing gesteld dat de actuele situatie in Dagestan niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de elementen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts heel weinig op de hoogte is van de problemen die haar (en haar moeder) ertoe hebben aangezet het land van herkomst te verlaten. Zo blijkt dat verzoekster enkel weet dat haar vader vermist is (stuk 6, gehoorverslag CGVS 24/06/2009, p. 4). Ook over de vervolgingsfeiten die zij zelf zou hebben meegemaakt blijft verzoekster uitzonderlijk vaag. Zo wist verzoekster niet van welk leger de gewapende mannen waren die bij hen binnenvielen of wat de reden was van de inval. Uiteindelijk ‘denkt’ zij dat alles verbonden is met de problemen van haar vader (stuk 6, gehoorverslag CGVS 24/06/2009, p. 7-8). Ook over de reden

waarom haar moeder in april 2007 plots afscheid van hen nam, blijft verzoekster uiterst vaag (*Ibid.*, p. 9). Verzoekster kan zich niet rechtmatig steunen op haar jonge leeftijd ten tijde van de vervolgingsfeiten ter verantwoording van haar beperkte kennis over de redenen die aan de basis liggen van haar problemen. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoekster. De Raad stelt in dit verband overigens vast dat verzoekster ondertussen meerderjarig is en over voldoende onderscheidingsvermogen, tijd en mogelijkheid beschikte om zich eventueel nader te informeren over de problemen van haar familie, in het bijzonder deze van haar vader en haar moeder, aangezien zij ondertussen sedert december 2009 met deze laatste in België herenigd is (stuk 4, schrijven advocate 11/02/2010).

2.7. Verzoekster bevestigt verder in wezen de overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat elk objectief bewijs van de door haar aangehaalde problemen ontbreekt en dat de verklaring van haar kennissen niet kan worden aanvaard als bewijs. Haar betoog over het gebruik van gesolliciteerde stukken door het Commissariaat-generaal wordt niet met concrete voorbeelden gestaafd. De Raad herhaalt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de sociale band tussen verzoeksters en de opstellers van de documenten die via aangetekend schrijven d.d. 12 februari 2010 aan de verwerende partij werden overgemaakt, belet dat aan deze documenten objectieve bewijswaarde wordt toegedicht. In tegenstelling tot verzoeksters bewering vormen deze affirmaties geen indicatie dat het relaas wel degelijk geloofwaardig is. Hoewel verzoekster in haar verzoekschrift aankondigt dat zij stukken zal overmaken met betrekking tot het brutale overlijden van haar nichtje, deelt zij ter terechtzitting mee dat de bewijzen dienaangaande nog niet werden ontvangen. De Raad kan verzoeksters blote beweringen op dit punt evenmin als een bewijs aanvaarden. Ook verzoeksters verklaring dat haar moeder hierdoor nog angstiger is geworden, vormt geen bewijs van het overlijden van verzoeksters nichtje, noch van de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd. De Raad concludeert uit de beperkte kennis van verzoekster en het totale gebrek aan elk objectief bewijs dat rechtsgeldig kon worden besloten dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

2.8. Verzoekster verklaarde dat zij in 2005 gedurende 4 maanden, in 2006 gedurende 6 maanden en in 2007 wederom gedurende 4 maanden terugkeerde naar Dagestan (stuk 6, gehoorverslag CGVS 24/06/2009, p. 7). Daargelaten de vraag of verzoekster deze verblijfshistoriek en de pendelbewegingen naar behoren bewijst, staat de herhaalde vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst haaks op de behoefte aan internationale bescherming en relateert dit gedrag de ernst van de ingeroepen problemen. Bijgevolg ziet de Raad niet in hoe deze herhaalde terugkeer haar relaas zou bekrachtigen, zoals verzoekster beweert.

2.9. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde niet aan een grenscontrole onderworpen te zijn geweest en dat ze niet weet via welke landen zij gereisd is omdat ze in de laadbak van een vrachtwagen zat (stuk 6, gehoorverslag CGVS 24/06/2009, p. 8). Uit de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 20, Landeninformatie, Antwoordfiche CEDOCA, tch 2006-180wb), blijkt dat er een zeer strikte en individuele controle plaatsvindt aan de buitengrenzen van het Schengengebied. Verzoeksters jeugdige leeftijd vormt geen afdoende verklaring voor haar totale onwetendheid over de doorkruiste landen aangezien redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij, gelet op het feit dat zij, zoals zij zelf toegeeft, de reis driemaal heeft gemaakt, toch enige nadere uitleg zou kunnen verschaffen (*cf.* RvS 15 mei 2003, nr. 119.400). Verzoekster ondersteunt verder niet in het minst haar insinuaties over het gebrek aan integriteit van de grensambtenaren. Bovendien mag van haar worden verwacht dat zij kan vertellen aan welke grens en op welke wijze deze omkooppraktijken plaatsvonden. In het kader van zijn asielprocedure komt het immers aan de asielzoeker toe te verhelderen hoe hij – eventueel op slinkse wijze – de controles zou hebben omzeild. Doordat verzoekster geen internationaal paspoort voorlegt, ontstaat het vermoeden dat zij de hierin vervatte gegevens met betrekking tot eventuele verkregen visa tracht te verheimelijken, waardoor het wel degelijk begrijpelijk is dat het ontberen van een paspoort de geloofwaardigheid van het relaas in het gedrang brengt.

2.10. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Aangezien verzoekster verklaarde dat haar moeder problemen had, “ze naar haar (moeder) op zoek waren” (stuk 15, Vragenlijst DVZ 09/04/2009, p. 2; Terugnameverzoek, Andere nuttige informatie) en haar ganse asielrelaas duidelijk verbonden is met de problemen die haar moeder kende, mag worden verwacht dat haar moeder, ondanks haar gebrek aan moed en energie, toch een

asielaanvraag indiende toen zij (opnieuw) in België toekwam, gelet op het acuut karakter van de nood aan internationale bescherming. In weerwil van verzoeksters bewering, wijst het verzuim van haar moeder om bij haar aankomst in België eind 2009 een asielaanvraag in te dienen op de relativiteit van de ernst van haar problemen en bijgevolg ook van het asielrelaas van verzoekster. Het feit dat de moeder van verzoekster omwille van medische redenen een machtiging tot verblijf zou hebben ontvangen, zoals verzoekster beweert, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

2.11. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas kan zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeksters ongestaafde kritiek op de motivering van de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster brengt voor het overige geen gegevens aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht stellen.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2 tot 48/5 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN